

Vol verwachting

‘Loopt u maar even met me mee,’ zegt ze met zachte stem. Ze is een kop kleiner dan ik en ook veel jonger. Zou ze de assistente zijn?

‘Ik ben co-assistent, dus ik moet het, ja, laat ik maar zeggen, nog leren,’ zegt ze en ze trakteert me op een slappe hand. Dan gaat ze zitten en kijkt mij verwachtingsvol aan.

‘Ik heb last van een kliertje in mijn lies,’ vat ik kort samen, ‘die moet eruit. Een paar jaar geleden is er ook een talgklier weggehaald en nu is zijn buurman aan de beurt.’ Einde verhaal. Meer kan ik er niet van maken, ik heb een verwijzing nodig. En meteen voel ik me bezwaard.

Waarschijnlijk heeft ze de hele nacht liggen woelen, is dit haar eerste dag. Met kilo’s studieboek paraat om de lastige zaken te kraken. Kom ik langs met een kliertje. Hoe teleurstellend kun je zijn?

‘Het heet hydradenitis,’ zeg ik, om het consult toch nog wat aanzien te geven. Zo’n chique term voor een kleine kwaal, dat moet haar tevreden stellen. Maar mijn medische kennis schiet zijn doel voorbij. Ze kijkt me nu heel moeilijk aan.

‘Uhm, daar heb ik nog nooit van gehoord. Laten we er dan maar even naar kijken, als u zich uit wilt kleden?’ Ze vraagt het zo lief.

‘Ja hoor,’ zeg ik en ik trap mijn laarzen uit, schiet soepel uit mijn spijkerbroek en hup op bed. Zij worstelt nog met haar handschoenen als ik al keurig in positie lig. Niet goed, ik doe het weer niet goed. Ik had natuurlijk moeten dralen en zoeken naar een gordijn om mijn naaktheid zolang mogelijk achter te verbergen. Niet zo ijverig uit de kleren springen, alsof het allemaal niets is.

‘Waar zei u precies dat het kliertje zit?’ Ze kan niets vinden. En dat zou kunnen liggen aan het feit dat haar handen mijn huid amper raken. Maar ze kan er niets aan doen. Talgje is niet elke dag van de maand actief. Vergeten erbij te zeggen. Haar gezicht is inmiddels uitdrukingsloos. Ze capituleert en moet zwaarder geschut gaan halen. Ik wil haar troosten, maar dat zou het laatste beetje

waardigheid uit het consult slopen. Was ik maar net zo zenuwachtig over talgje als zij over haar co-schap huisartsgeneeskunde. Medisch onderlegd oefenmateriaal met een onzichtbare kwaal. En dat alles zonder gêne. Waardeloos ben ik.

Haar baas komt binnen, een mij onbekende huisarts met een zware stem. ‘Zo!’ dendert hij gelijk het consult binnen, ‘U hebt last van een klier, hoor ik?’ Zijn handen raken vol mijn lies.

‘Ja.’

‘En de klier ontsteekt soms?’

‘Ja.’

‘De chirurg zal moeten opereren en het kliertje wegsnijden, het is een kleine ingreep en iets anders helpt niet. Het kan overigens over een tijdje weer terugkomen. Ik geef u een verwijsbrief voor het ziekenhuis.’

‘Dat lijkt me prima.’

Al die tijd hield ze zich op achter zijn brede rug. Als hij wegloopt, staat ze ineens weer vol in zicht. Maar ze oogt iets zekerder dit keer. Ze heeft zich hervonden in de tweede akte van het consult. Haar leermeester heeft voor haar het gat gedicht tussen de slape-loze nacht met theorie en de soms schrikbarende alledaagsheid van de praktijk.

Bovendien heeft ze vast gezien dat ik het ontkleed zijn wat ongemakkelijker vond in het bijzijn van een mannelijke huisarts. Dat ik bedeesd werd van zijn kordate ik-kom-ik-zie-ik-diagnosticeer. En dat zijn stoere uiterlijk daar een rol in had. We halen allebei opgelucht adem en ze geeft me een hand ter afscheid. Iets steviger dit keer.

Sophie Meyer

Sophie is opgegroeid in een familie met dokters en heeft jarenlang gewerkt in de medische hoek. Ze is getrouwd, heeft drie kinderen en probeert een brave en kritische consument te zijn als ze naar de dokter gaat.

tekstbereid@xs4all.nl